

מגיע גיל בחייו של אדם, כשהוא כבר פנסיונר ולא כל כך חיוני לחברה, היכולות הגופניות והמחשבתיות, הולכות ויורדות, ימיו מלווים במחלות ומכאובים. ובראש מסתובבות לא מעט שאלות מהותיות באשר לתכלית החיים. כרמלה בוסיאן, מעיין צבי, דואגת שלקשישים בקיבוצה, תהייה סיבה טובה לקום בבוקר

בקיבוץ של פעם, טרם עידן ההפרטה, כשהדברים היו מוסדרים ומתוקצבים, היה אולי קצת יותר קל להזדקן. כרמלה, ששימשה כרכזת הבריאות בקיבוצה, מעיין צבי, בשנות ההפרטה הראשונות, זיהתה את הקושי הרובץ לפתחו של כל אדם מזדקן, שהולך ומאבד מיומנויות וכישורים ועל אחת כמה וכמה בקיבוץ שעובר תהליכי הפרטה. כשסיימה את תפקידה כרכזת בריאות, החליטה כרמלה לנצל את רוח הערבות ההדדית שנותרה עדיין בקרב הקהילה ולהקים עבור הוותיקים מרכז יום, שיתן להם סיבה ותכלית לקום בבוקר.

מתנות וחפצי נוי

לפני כ-6 שנים, גייסה כרמלה לעזרתה את עמירה סלע, גמלאית צעירה, מורה למלאכה במקצועה ויחד הן הקימו בבית ילדים שהעי מיד הקיבוץ לרשותן, את ה"זתיקאן", בית חם ומזמין, שהוא גם בית מלאכה לתפארת, בו יוצרים הוותיקים חפצים שימושיים שונים, קישוטים וחפצי נוי, בגדים סרוגים, צעצועים ובובות, רובם מחומרים ממחזוריים, שהשתיים משיגות ומתאימות לצורך היצירה.

תיקונים במחיר סמלי. "מחלקת התפירה"

כרמלה ואמירה (עומדות) נוחות לקשישים מידי בוקר

יש בשביל מה לקום בבוקר

כל אלה נמכרים באחד החדרים במבנה, אשר הוסב ל"חנות קטנה ומתוקה", בה ניתן לקנות במחירים נוחים, מתנות נאות, לכל גיל וכל אירוע.

בחדר אחר, מספר מכונות תפירה, אשר משמשות את הוותיקות שעסקו בעבר בתפירה מקצועית, לביצוע תיקונים שונים, עבור חברי הקיבוץ ואנשים מבחוץ, בתשלום סמלי, שמטרתו לכסות את ההוצאות.

גם עבודות שונות עבור המפעל של הקיבוץ, מתבצעות במקום.

מה רוג יעק סמך דלת וכך לא הנה תה קי על את ה מהכנס רים ל לוותיק מה ש איתם לעצמכ להם כ מקבלת בשלום אלינו א